

Odprto pismo Vladi Republike Slovenije

»S stališča promocije države in njenega gospodarstva in turizma pa je vendarle potrebno ločiti med vrhunskimi športnimi dosežki športnikov na rednih olimpijskih igrah in svetovnih prvenstvih in kakšna je odmevnost teh tekmovanj, kakšna je gledanost in kakšen je seveda vpliv in odziv mednarodne javnosti na te dosežke, v primerjavi z nesporno vrhunskimi dosežki športnikov invalidov.«

Marko Rajšter, Direktor Direktorata za šport Ministrstva za šolstvo in šport, 3.12.2009 v prispevku TV SLO.

Na svetovni dan invalidov, 3.12.2009, smo športniki invalidi na nacionalni javni televiziji lahko poslušali zgoraj citirano izjavo visokega državnega uradnika pristojnega za šport, kot pojasnilo, zakaj Vlada Republike Slovenije med 21 športnikov, ki so dobili posebno denarno nagrado (z zneski od 7.000 – 1.000 EUR), ker so »z vrhunskimi športnimi dosežki nad pričakovani promovirali Republiko Slovenijo«, ni vključila niti enega športnika invalida, vključno ne spodaj podpisanih dobitnikov medalj na paraolimpijskih igrah v Pekingu. Ob takšnem »darilu« za naš dan, se nam mešajo občutki žalosti, nejevere, razočaranja in pa ogorčenosti. Žalosti, ker kljub temu, da za svoje dosežke trdo treniramo in jim podrejamo vse svoje življenje in življenje svojih bližnjih, ti naši dosežki niso prepoznani s strani države, ki jo ponosno zastopamo. Nejevere zato, ker se nam zdi nepojmljivo, da lahko eden glavnih odgovornih za šport v Republiki Sloveniji brezбриžno ločuje vrhunski šport na tistega, ki ga dosežejo vrhunski športniki neinvalidi in tistega, ki ga dosežemo mi. Razočaranje zato, ker vidimo, da se kljub nekaterim premikom v odpravljanju ovir za vrhunske športnike invalide, ovire v glavi odgovornih ne premaknejo nikamor in se ob dovoljevanju takšnih izjav še dolgo ne bodo. Jeza pa se za hip pojavi zlasti ob vseh (ogorčenih in jeznih) klicih naših prijateljev, znancev, sorodnikov in sotekmovalcev, ki nas spodbujajo, da moramo nekaj narediti. Ne le za nas – za vrhunski šport invalidov.

In če se v izjavi dvomi o odzivu mednarodne javnosti na naše dosežke, naj povemo, da mednarodna javnost absolutno prepoznava naše dosežke in jih tudi ceni. Mednarodna javnost ve, koliko medalj smo osvojili in da zasedamo prva mesta na svetovnih rang lestvicah. Mednarodna javnost prepoznava Zdravljico, ko igra nam v čast. Prav tako mednarodna javnost prepoznava slovensko zastavo, ki se dviga nam v čast na vseh koncih sveta. Prepoznavajo tudi slovenski grb, ki ga s ponosom nosimo. In tudi zaradi nas vedo, da Slovenija ni v »Sovjetski zvezi«, ampak v srcu Evrope. Naše dosežke prepoznava in ceni tudi domača javnost (če seveda ob medijskih blokadah za njih izve). Iz izjave pa je očitno, da jih ne cenijo ravno tisti, ki bi morali spodbujati razvoj športa v vseh oblikah in se zavedati njegovega pomena.

Zato javno sprašujemo: na podlagi kakšnih raziskav je nastala izjava, da je potrebno ločevati dosežke vrhunskih športnikov neinvalidov s tistimi, ki jih dosežemo invalidi? Je javnost, ki spremlja paraolimpijske igre vredna manj? Smo športniki, ki se udeležujemo paraolimpijskih iger vredni manj? Je razprodan štadion na otvoritvah in zaključkih paraolimpijskih iger in na posameznih prizoriščih vreden manj kot na olimpijskih igrah? Je slovenska himna igrana v našo čast vredna manj? Je napis Slovenija na naših hrbtih vreden manj? Ali pa

teh raziskav ni in je to zgolj in le osebni občutek in vrednostna ocena posameznika?

Ob tem pričakujemo najmanj javno opravičilo odgovornih za še eno od diskriminacij, ki si jih pravna in socialna država kot je (ali bi morali napisati »naj bi bila«?) Slovenija, nikakor ne bi smela privoščiti. Ali pa naj te izjave in interpretacije razumemo kot uradno stališče naše države do športa invalidov?

Na vsa ta vprašanja pričakujemo vaše odgovore.

P.S.

V zvezi z izjavo gospoda Perka iz OKS-a v istem prispevku, da *»vsaka od teh statusnih pravic verjetno ne bo mogla biti enako, v enakih razmerjih pri športnikih invalidih in ostalih športnikih, zaradi čisto, bi rekel, specifičnih zadev, ki jih šport invalidov ima.«*, pa sporočamo naslednje: športniki invalidi nimamo nobenih »specifičnih zadev«. Vse kar potrebujemo, hočemo in zahtevamo, so enaki pogoji za ukvarjanje z vrhunskim športom in posledično tudi enako vrednotenje vrhunskih dosežkov. Če bi to že imeli, tudi takšni prispevki ne bi bili potrebni.

Mateja Pintar, zlata medalja POI Atene in bronasta medalja POI Peking

Franc Pinter, srebrna medalja POI Atlanta, POI Sydney in POI Atene, bronasta medalja POI Peking

Jože Flere, srebrna medalja POI Peking

Ljubljana, 7.12.2007

V vednost:

- Nosilec Akcijskega programa za invalide 2007-2013 (Ministrstvo za šolstvo in šport, Ministrstvo za zdravje, Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve, Olimpijski komite Slovenije – Združenje športnih zvez, Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, Fundacija za šport),
- Urad predsednika države,
- Urad predsednika Državnega zbora RS,
- Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komite.